



Column

## Annette Nobuntu Mul

Founder Ubuntu Society,  
voorzitter Stichting Ubuntu Nederland.  
[www.ubuntusociety.nl](http://www.ubuntusociety.nl)

# Kwetsbaar

‘Voor mijn..., die ik *begin* te leren kennen’.  
Je schreef het in je gedichtenbundel voor mij. Thuis  
aangekomen las en herlas ik je zinnen. ‘Begin te leren  
kennen...’ Een begin van wat? Wil je me dan verder leren  
kennen? Is dit een uitnodiging?

Ik weet niet wanneer het begon, bij mij begon. Mijn  
beginnende liefde voor jou. Mijn hersenen zoeken de  
reconstructie, alsof ik het antwoord in het verleden en de  
logica meen te vinden.

Ons contact wordt, met veel voorzichtigheid en respect,  
steeds persoonlijker.

Mijn hersenen komen in een weddenschap van intuïtie,  
angst en controle terecht: ‘Als zijn aanhef in de eerst-  
volgende mail ‘lieve’ is dan... durf ik daarna ook ‘lieve’  
te schrijven. Afsluitend met ‘warme groet’, omdat jij dat  
ook doet.

Als ik naar je toe rijd, tracht ik mezelf kalm toe te spre-  
ken: ‘Er is niets aan de hand, probeer te genieten van een  
gewoon fijn gesprek.’ Maar ik tril, tril als een espenblad.  
Hoe is dit mogelijk? Wat gebeurt er met me? Ik ben  
bijna zestig jaar, maar voel me een kwetsbaar meisje van  
twaalf. Ik repeteer de zogenaamde intelligente onderwer-  
pen, veilige onderwerpen waar ik mee binnen kan komen  
en op terug kan vallen om niet weg te zinken in een red-  
deloze verliefdheid.

Ik heb eigengemaakte soep voor je meegenomen. ‘Neem  
je het diepvriesbakje de volgende keer mee?’, vraag je.

**‘Ik smelt al bij het zien van  
je theepot.’**

Het lijkt om niets te gaan. Maar ik sta in je keuken, je laat  
letterlijk in je keuken kijken. ‘De volgende keer..?’

Ik knoop je woorden als muziek in mijn oren.

Hij wil een volgende keer...

We eten samen kersen, de pitten verlaten gelijktijdig onze  
mond. Ik zie je tanden en je tong. We buigen voorover en  
schuiven dicht naar elkaar toe. Ik smelt al bij het zien  
van je theepot en door de trekker op de wc, die een hand-  
geschreven handleiding heeft. Ik luister naar je verhalen  
en voel je stem.

Zuurstof, zuurstof. Wandelend door je tuin met de  
oude bomen. Iedere boom zijn wortels en zijn ver-  
haal. Het is koud, je slaat een arm om mij heen. ‘Het  
is goed zo.’

Koude natte voeten, ik dans door de wei. Mijn bloed  
stroomt. Ik zie de oude man en het kleine speelse  
jongetje in één. We lopen gearmd, je helpt me over het  
hek en prikkeldraad heen. Aii... brandnetels. ‘Voor-  
zichtig, zal ik je benen insmeren?’ Mijn lijf tintelt in  
elke vezel.

In de vochtige donkere stal kus je me voor het eerst.  
Intens voorzichtig. Wie van ons tweeën is het meest  
kwetsbaar?

Innig gearmd breng je me naar mijn auto. We zwijgen.  
Denken we hetzelfde? Ons leeftijdsverschil is enorm. Is  
er wel een toekomst?

‘Ik wil bij je zijn, al zou de toekomst maar drie uur zijn’.  
We kussen, ik voel je tong die ik zag bij het kersen eten.

‘Kom je gauw weer? Ik wil dronken met je worden.’

‘Warme groet’ heeft, onder ons schrijven, inmiddels  
plaats gemaakt voor ‘liefs’.

Ik begin je te leren kennen. En mezelf? Ik ben omdat  
*WIJ* zijn! ●